

Derföre Erich Kämpe hadde gifuit för:de Jöns och Anders Månssöner, för deres tree delar sexhundra dal:r och Christopher Jönßon för sin fierde deel tuhundra och sextijo dal:r, gått gångbartt swenskt mjynt räknatt på een dal:r, 32 öre, huilke penningar för:de Andhers Andersßon på Jöns och Andherß Månssöners wegner och Jacop Olofßon på Christopher Jönßons wegner bekändhe såsom och köperefwen af begge parterne i godhe mäns nherwahru vttgifne och i retten blifue opläbne, dett samma betygadhe, att the den sidste pänning medh dän förste i godhe mäns nherwahru, i godo rede sigh till ett gått ättnöije upburit och bekommit hafua, och fördenskuldh afhendhe sigh sin hustru och effterkommande förshref:ne huus, och tillegnadhe dät medh all tilbehör som dett af grunden opmurat ähr, och nu för ögon stäär, för:de Erich Kämpe, hans käre hustru och barn och effterkommandhe arfwinger oklandrat, quit och frit, att n[i]utha bruka och beholla för alla födda och ofödda åtalare till een ewerdelig lagfängen egendom och war samma hws lagbudit och lagståndit effter lagen.

Stadhsenns
skarpprettare

[221]

Samma dagh stältes för retten stadhsens skarpretter och een engelsk soldatt, be:dh Nils Keet, och blef af Jacob Watzson capiten, Grens tienere, bådhe på hans / ägne och på bete hans hußbondes wägnar anlagat, att dhe hade stulit ifrå däm een hoop lijnklädher uthj Nils stakmakares gårdh på Norremalm i een siöbodh, der lijnklädherne wore ophengdhe till att tårkas, nämbiligen fem par lakan, skiorter stora och små fämpton stücker, örnegåtts war fyre, handkläder tw, ermeklädher nje hufuudhkläder tree, nattmjöbor tre, halskläder tree, förkläder tu, för uthan barnehetter, och annat smått, som de int[e]dh räkna kunne, jthäm filtstrumpor lijnstrumpor tw paar, dräll duk een, och andre vllenstrumpor ett paar, tetta bekände skarpretteren och be:de soldat, och wore medh däm i salskap att stiela för:de pertzeler, een jrländer be:dh Dirik, huilken ähr af landet dragen, och een schrifuere be:dh Julius född i Vpsala, huilken skarpretteren sade för någre dhagar sedhan wara dragin her ifrå till Vpsala. Kom och Christiern hattmakare och på Fitt kopperslagares wegner, effter han sielf icke tillstedes war, klagade att skarpretteren och hadde stulitt ifrå Fittz piga aldred i höstes [1]614 deße effterschrefne pertzeler, nembligen een seijans kiortell, en grofgrünns kiortell en florets trijps tröija en dammask kraga, eller tröija, ett sölfbelte om 12 lodh een kapp aff swart klädhe, en half rosännobell, een wastenaklippping och twå små sölfskedher, dette bekende skarpretteren hafua warit

allena om att stuela på en affton medhan de woro till måltidh, och kom igönom ett hååll på plankett. Jthem berettadhe kämmererne, att i hans kista finns clädhe, bommesin, släsings och annat grant läref. Och effter han icke wille bekänne, huruledes han dett bekommit hafuer, hwarföre steltes för retten en kåna be:dh Elizabett Larsdotter som tiente bödelen, och kom till / honom i midhsommars år [1]614 född i Calmar, sadhe sigh hafua legatt siuk på gathunn, där hafuer bödhelen trugat henne till sigh emott hennes willie. Dänne kåna hafuer openbaret tetta tiufuerijdh för be:dhe Grens tieneree, sedhan skarpretteren illa hadhe slagitt och trakteredhat och slagitt henne, att hennes ansichte war alt öfuer blått, bekännde och som effterföllier, nembligen en engelsk be:dh Petter som hafuer röfuet e en söölkädh på Norremalm war medh honom i dymbellwekan, att stuela dese pertzeler, nembligen een muskeet, tre werior, en kårt byßa höns sex, skinkor två, rökt köött, tu eller tree Œ:dh någre gåsehalfwer, tree quinne kiörtler, een brun gråfgrüns kiortell ny tree örnegått, een tunna miööl, detta wederkendes Erich Larßon, bor i Petter Kruses gårdh på Norremalm. J wintres kom han een tijdh medh een lithen grÿta een halffierdingh ööll, det togh han gint öfuer Pelle Parßon brokiker, och war medh honom en be:dh Olof lackeij, tommoßmeße tijdh [1]614, war en be:dh Julius mädh honom att stuela klädhe grofft och gran, noppott bommesijdhe, och eet heelt stÿcke dräll, hwar de det togo wet hon inthet, af klädet som han på sin deel fick, lått han göra ått sin hustru kappa och tröija och een godh deell widh paß ott aldner fans i hans kista, som hon uttwiste. Drellen giorde hans hustru op i dukar, och sålde bortt wijn (: sadhe hon :) plägadhe han och esomofftast hambäre uthj ekeåttingar, som han hafuer, och effter hon sadhe sigh icke mhere af hanns tiufuerij minnes eller wara wetterligitt, hwarföre framsteltes åter bödhelen, och förhöltz honom denne kånans berettelße, huilket han alt bekänndhe, och hwadh kläde lärefft bomsijdh, och drellet, belangande, sadhe han sigh medh Julio hafua stulitt medh månge flere pertzeler som / han inthet mins att nammpigifua, vthj en kieller i den grändhen som Michill Melius boor, uthj på östre sijdhan, der plägadhe han esomofftest taga wijn. Sådhan bleff stadhsens tienere befatat att opåleggia hwadh i hanns kista war, då fanns blann en deel af det förre hans bekännde tiufuerij (: vndhantagandes dät han förskingrat hadhe :) ett grant fyrekantigt lijnneklädhe medh gått gull stickat och ett gammelt skerdukzklädee, medh ett kors af gullsnörer sampt två gröne wippor, och efft:r retten sigh ihugkommer, att Solna kyrkia blef år

[221 v.]

[222]

[1]614 stulin, och man görligen see kunde att samma pertselor woro kompone ifrån en kyrkia, hwarföre tillspordes han af retten hwar han dätt bekommit hadhe, hwar till han swaradhe, att hans stalbroder be:de Julius hade förähret honom dätt guldstijckette klädet, och wett icke hwar han dett bekommit hadhe, men wipporna, och det gamla klädet wiste han icke i hast att swara till, hwarföre skickedes efther här Erich capellanen som plägar holle kyrkietienesten widh be:de Solna. Huilken strax kiände igän samma klädher, säijandhes det pläger bruker öfuer kalken och patenet. Hwarförer skarpretteren sedan doch gönom stor förmaning bekennde att han sampt medh be:dh Julio, och Olof lackeij hadhe stulit samma kläder, kalk, paten, och två röklinnor, een rödh och een grön, vthur Solna kyrkia och sadhe att de medh een stark bom söndherbröto galdren för fönstret och krupo der in, den röde röklinan togh Julius till strumpebandh, och kalken sålde han i Westergöttlandh och wett icke hwart, wijdere bekändhe han sigh hafue stulit så myëkit her i stadhen att han icke alt minnes kan, eij heller kan han kienna rumen igen, där han stulit hadhe, effter de wore alt för många ƞ /

[222 v.]

Och efter tijdhen sigh på dagen förlopp att man honom icke då mhere utfråga kundhe, hwarföre opskötz denne sak till däß hans stalbroder Julius, kunde igän finnas, där och strax blef af ståthol-
 len och fougthen skrifuit till Vpsala ƞ.

Den 28. maj [1]615 höltz rettegångh på Stocholms rådhe-
 hus närwarandhe ståtholleren på Stocholms slått, edle och
 wälbyrdigh Nils Bengtßon till Lydinge, sampt borgmestere
 och rådh ƞ.

Her Nilz Bie[1]-
 ke och hans
 skippere om
 en skuta

Samma dagh kom för retten, den edle och wälborne herres här
 Nils Bielkes till Salestadh, tienere Jsrael Erichßon, fulmechtigh af
 wälborne herre, att anklage een skippere Erich Mattßon be:dh som
 hafuer omkommitt en hans herligheets skuta, och godhz i dett att han
 öfuer sin jnstruction hafuer begifuit sikh till een anner ordt ähn h.
 k. m:tt (!)¹ honom befatat hadhe, nembligen till Kalis, och där egönom
 stürt skuthan opå en klippa så att hon medh godhz och alla der om-
 kommen ähr, hwarföre förmente han sigh på sin herres wägner, att
 be:te skippere ähr plichtigh att opretta, hans herres sin skadha, och

¹ Rasur.

tunnor, fyretije och fem, och öll ett tusendh trehundra tunnor, och war borgmesternes betänkiande att malmerne må företaga sigh bakningen och stadhen brygningen. Där till borgerskapet swaradhe att dhe gierna wele dett göre men de wette ingen råd, till tunnor, opå huilke ähr blifuit stort feel, sedhan ingen tillförels kommer, på fremmande ööll. Där till medh hafue de ingen wandell, vthan opstedherne hafue handelen borta, och där öfuer lee / där ätt, att borgerskapet her i stadhen blifuer handelen förbudin, och liquel mer blifue medh brygninger och bakninger, och andre vttagor ähn de besweradhe.

[231 v.]

Samma dagh kom för retten Erich Jngemunßon, på s: framlidne Nils Erichßons erfingers wegner och gofue tillkänna att de wore weningen och förlikte om dän skipsräkning som emillan däm hafuer warit, någon twist derpå de gjorde in för retten handsträkningh.

Nils Erichßons
och Anders
Lars erfinger

Steltes åther för retten dän kånan som hoos bödelen tient hafuer, och blef förmanet att hon skulle ähn yterligere bekienne, hwadh hon sädhan kom sigh ihugh att bödelen och hans maskapi mher stulit hafua ähn till förende vppenbartt war, hwar till hon swarade, hon wet inthet mer ähn hon berettat hafuer, vthen allenest ett perlehattebandh som Julius och skarpretteren toge i samme källare, som hon förre bekänt hadhe, huilket de bortsålde, mher sade hon sigh af deres tiufuerij intedh wetta. Sedhan stältes åther för rette skarpretteren, och blef för retten förmant att betänkie sin siäls ewige wälfärdh, och bekenne sannerligen hwadh han stulit hafuer e Och bekände han pärlehattebandet, och sadhe att Julius hade dett bortsålt, opå malmen, och fick på sin deel der af det cläde som fanns i hans kista, huilke de som bet ähr stole uthur källaren, bekiände och hafue stulitt ifrå Daniel Påfueßon någre gäß, höns och en slipesteen medh något mher, och då war en skåttsk trumetere medh honom, heet Petter bodde i Östhammer, huilken nu ähr rymbdh af landet. Män denne engelske soldaten be:dh Melis Keet, sadhe han aldrigh hafue warit / medh honom oftare ähn att stiela lijnklädhänna, sadhe sigh och icke heller minnes alt sitt tiufuerij, eller hwar han stulitt hafuer, effter det war för myckit, begerte icke heller länger att löfua. Jthem bekände han att hans hustru hade ofta förmant honom att afstå medh sit tiufuerij.

Skarpretteren

[232]

För tetta skarpretterens tiufuerij dömbdes han efter lagen, och effter thet 1. cap i tiufua balken till galga och gren, serdeles medhan

Sententia

han för sitt förra tiufuerij blef benådd och sådhan ingen bettri[n]gh hadhe.

Hwadh dän engelskmannen, Melis Keet belanger, så alldenstundh, man ähn här till icke hafuer befunnit honom medh mere tiuferij, ähn de lijnklädher han war medh att stiela, hwarföre medhan han på thett han ännu må göra bott och betring, skall han sättas i jern och arbeta widh slottet, till deß man kan förnimma, att han sigh bettra will e

Kånan som skarppretteren tient hafwer och wist af hans tiufuerij och det icke i tidh uppenbarat hafuer skall förwises stadhen, och tillsäjjes hon kommer aldrigh mere der in, widh sin hals förbrütelße. e

Den 14. juni. Närwarandes stottholeren edell och wälbördige Nilz Bengtßon till Ljdinge, sampt borgmestere och rådh.

Vplätningh till
Pedher Vlfßon

[232 v.]

Samma dagh kom för retten Nils Jörenßon, fulmechtig af sin brodher Erich Jörenßon, hämblade och uplått ährligh och wäll-
 achtedh man Pädher Vlfßon borgere uthj Westeråhrs ett huus lig-
 giande grundh belegett här i stadhen, widh Södre portt emillan fram-
 lidne Petter Rodlofz bårskärereres och Johan Bökmans huus, vthj
 huilket huus be:de Pädher Vlfßon på sin hustrus wegner / bördigh
 war huilket huus be:te Nils Jörenßon på sin broders welbe:te Erich
 Jörenßons wägne honom redheligen såldt hafuer för peningar nje-
 hundrede dal:r gått gångbart swänskt myntt, reknet på en dal:r 32
 öre, dem Nils Jörenßon tilstodh och bekände sin broder Erich Jö-
 renßon tillfyllest opburet och bekommit hafue, dän sidste pening
 medh dän förste, så att han aldeles war wäll contenteret och till-
 fridhz steltt, hwarföre afhände han sigh sin hustru och barn och effter-
 kommende, förskref:ne huus, och liggjande grundh medh sine fyre
 frije murer, sampt kellere och hwalfuett och all tilbehör, som det af
 grunden opmuret är, och nu för ögonen står, och tillegnade dett be:de
 Pedher Vlfßon hans kiäre hustru, barn och rette erfvinger, att nuthe
 bruke besittia och beholla, oklandrett och oquald för alla födde och
 ofödda åtalare, till een ewerdelig lagfången egendom, här opå giorde
 offte:te Nils Jöranßon på wälbe:te sin brodheres wägner Pädher Vlf-
 ßon in för retten handsträkningh, och Pädher Vlfßon oplade där på
 fridhskillingen, och war samma huus lagbudit och lagståndit som lagh
 säger.